

[Lembourn.]

om de penge, der afsættes hertil, går til støtte til private filmproduktioner?" (Spm. nr. 85).

Skriftlig begrundelse.

Af meddelelser i pressen synes det at fremgå, at der ud af filminstituttets samlede udgifter i 1972-73 på ca. 27 mill. kr. kun er 5 mill. kr. til at støtte produktionen af danske spillefilm. Det må være muligt, og det har også været tanken med den nye filmlov, at der skulle være flere midler til egentlig filmproduktion. Med kun 5 mill. kr. kan der næppe ydes støtte til mere end 4 eller 5 film i løbet af et år, hvad der vil være katastrofalt for hele den danske filmbranche.

Det synes også at fremgå af artiklerne i pressen, at beløbet skal anvendes af filminstituttet selv til egen filmproduktion. Hvis dette er rigtigt, strider det imod lovens ånd og tekst. Der står i bemærkningerne til § 11, nr. 5, i loven, at „instituttet undtagelsesvis skal kunne påtage sig at stå som producent for en film, som det må anses for ganske særlig ønskværdigt at få produceret, og som de private producenter ikke har kunnet eller villet påtage sig ansvaret for, selv ikke med støtte fra instituttet“.

Jeg finder det derfor rigtigt, at ministeren, som under lovens behandling i tinget kraftigt understregede, at det kun drejede sig om ganske særlige tilfælde, på ny over for tinget bekræfter dette.

Lembourn: Siden jeg stillede mit spørgsmål, har jeg forstået, at ministeren har haft en forhandling med filminstituttets bestyrelse, men at den har været forgæves. Det er altså ikke lykkedes at få rokeret om på den måde, man fordeler midlerne på, og få rettet op på den urimelighed, at man ud af en samlet udgift på 27 mill. kr. kun anvender 5 mill. kr. til egentlig produktion af spillefilm. Hele meningen med vores filmlov er jo, at det først og fremmest gælder om at støtte filmproduktionen.

Jeg vil derfor gerne opfordre ministeren

til at tage endnu et initiativ i denne sag og prøve på at få gjort noget ved denne omrokering. Det kan ikke være rimeligt, at man anvender 9 mill. kr. til statens filmcentral til kortfilm og kun lidt mere end halvdelen til egentlige spillefilm, eller at et filmmuseum skal have 4 mill. kr. — stillet i forhold til de 5 mill. kr. til støtten til filmen. Trods alt skal der jo laves nogle film, for at man kan putte noget i museet. Det samme gælder de betydelige udgifter, man anvender til rejser til filmfestival i Cannes; det er sikkert meget festligt for deltagerne, men der kommer ikke meget ud af det. Jeg vil stærkt opfordre ministeren til at se på det endnu en gang.

Om den anden side af sagen, nemlig de penge, der nu bliver til støtte til private spillefilm, 5 mill. kr. eller mere, har formanden for instituttets bestyrelse udtalt, at undtagelsen i loven, at støtten skal gå til private producenter, og at man kun i særlige tilfælde selv skal producere, ser ud til at blive reglen. Hvis dette er instituttets politik fremover, er den lovstridig. Der stod ganske klart i bemærkningerne til lovforslaget, at det kun kan ske undtagelsesvis, og ministeren har under behandlingen af filmloven her sagt, at sådan er det. Det er ikke noget argument, at der ikke har været ansøgt om støtte, for filmproducenterne ansøger først i de kommende måneder. Derfor anser jeg det for særdeles vigtigt, at ministeren i dag over for tinget bekræfter, at instituttet vil administrere støtten i filmlovens ånd.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Jeg kan måske svare hr. Lembourn med, at jeg er midt i initiativet. Forhandlingerne med filminstituttets bestyrelse står stadig på, og så må vi se, hvordan resultatet bliver.

Det er rigtigt, og det vil jeg gerne bekræfte, at selv om nogle udgifter til lønninger og pensioner og instituttets drift er så godt som urørlige, er det overladt til institutbestyrelsens egen afgørelse at fordele de bevilgede midler til de forskellige formål. Bestyrelsen